

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ústavní soud**, se sídlem Joštova 625/8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2020, č. j. 29 A 141/2016 - 50,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 15. 6. 2020, č. j. 29 A 141/2016 - 50, zastavil řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 8. 8. 2016, sp. zn. Spr. ÚS 104/16, jímž předseda Ústavního soudu pro opožděnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí generálního sekretáře Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 104/16, o (částečném) odmítnutí žádosti podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Současně krajský soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Krajský soud zastavil řízení o žalobě podle § 62 odst. 4 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že ze všech okolností případu je zřejmé, že ve vztahu k uplatněnému žalobnímu návrhu došlo k uspokojení žalobce.

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tento návrh odůvodnil tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku by krajský soud ve dvou souběžných řízeních vedených pod sp. zn. 29 A 142/2016 (žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného) a sp. zn. 29 A 262/2016 (žaloba proti rozhodnutí ze dne 14. 12. 2016, č. j. SPR. ÚS 104/16-42, SPR. ÚS 770/16, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele) vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného existuje a je ve znění přezkumného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8. 11. 2016, č. j. SPR. ÚS 104/16-29, SPR. ÚS 770/16-9. To by vedlo k zamítnutí nečinnosti žaloby a ke složité a nepřehledné situaci v řízení o žalobě proti rozkladovému rozhodnutí. Případně by byl stěžovatel tlačěn ke zpětvzetí žalob, které by ale v případě úspěchu této kasační stížnosti nemohl opět podat, což by mělo de facto za

následek ztrátu možnosti přístupu k soudu. Stěžovateli by tak vznikla újma v podobě zhoršení jeho pozice v souběžných řízeních, která by mohla vést až k faktickému odnětí přístupu k soudu.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[7] S ohledem na výše uvedené tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu *nepoměrně větší újmy* musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74). Nejvyšší správní soud přitom nyní pomíjí, zda jsou námitky stěžovatele týkající se dané věci (zákonnosti napadeného rozhodnutí) důvodné či nikoli, neboť přezkum důvodů je vyhrazen až meritornímu posouzení věci a není předmětem rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. K povaze přezkoumávaného rozhodnutí při rozhodování o odkladném účinku však přihlédnout musí.

[8] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel nedoložil a neprokázal, že mu v důsledku výkonu rozhodnutí krajského soudu hrozí nepoměrně větší újma než jiným

pokračování

osobám. Stěžovatel spatřuje hrozbu nepoměrně větší újmy obecně v tom, že v případě nepřiznání odkladného účinku může dojít k ovlivnění rozhodovací činnosti krajského soudu v jeho jiných souvisejících řízeních. Uvedené tvrzení stěžovatele lze považovat za spekulativní a nepodložené, neboť nelze předjímat další procesní postup a rozhodování krajského soudu v jiných dosud neskončených soudních řízeních. V nyní posuzovaném případě krajský soud toliko rozhodl o zastavení řízení o žalobě, aniž by vyslovil závazný právní názor, pokud jde o hmotněprávní posouzení věci. Důvodem zastavení řízení byla přitom skutečnost, že podle názoru krajského soudu bylo ze všech okolností případu zřejmé, že došlo k uspokojení stěžovatele. V této souvislosti lze poukázat i na to, že stěžovatel byl v průběhu řízení před krajským soudem v souladu s § 62 odst. 3 s. ř. s. vyzván předsedkyní senátu, aby ve stanovené lhůtě soudu sdělil, zda je postupem žalovaného uspokojen, a současně byl i řádně poučen o následném procesním postupu soudu (viz § 62 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovateli tak nic nebránilo v tom, aby ve stanovené lhůtě soudu sdělil, že postupem žalovaného uspokojen nebyl, přičemž za této situace by krajský soud pokračoval v řízení a přezkoumal by žalobou napadené rozhodnutí věcně. Na tuto výzvu stěžovatel však nereagoval. Z uvedeného tak lze dovodit, že účelem podání návrhu na přiznání odkladného účinku je snaha stěžovatele odčinit své pasivní chování v řízení před krajským soudem.

[9] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu